

[Hagen Hagensen.]

offentlige husholdning gennem deres betaling af skatter og afgifter, og det er på denne baggrund, jeg har stillet mit spørgsmål til den højtærede finansminister.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg er naturligvis ganske enig med det ærede medlem i, at der skal tages hensyn til vore syge medborgere, også hensyn af den art, som vi her beskæftiger os med, således at der kan gives nedslag i den skattepligtige indtægt, hvor der foreligger særlige omkostninger på grund af sygdom, altså i dette tilfælde til særkost.

Det er rigtigt, at der har været en slags underhåndsregel tidligere, bl. a. om en indtægtsgrænse og et vist beløb, der kunne gives nedslag for, men disse bestemmelser er, så vidt jeg er orienteret, ophævet af ligningsrådet engang i 1963, således at tilstanden i dag er den, at det er de lignende myndigheder, der ud fra en konkret bedømmelse af det enkelte tilfælde må give disse nedslag. Jeg mener, at det må være den rigtige form at behandle dette spørgsmål på. Jeg synes, det er meget svært — og det viser altså også ligningsrådets behandling af sagen — at fastsætte ganske bestemte takster i denne forbindelse. Der er forskellige slags sygdomme; der er forskellige krav til særkost, og der kan vel endog, hvor det drejer sig om samme sygdom, være lidt forskel fra menneske til menneske.

Jeg forstod ikke ganske det ærede medlem, om han var inde på, at man ligefrem i lovgivningen skulle have et sådant fradrag. Det synes jeg yderligere komplicerer sagen, navnlig hvis vi i den forbindelse så også skal have en pristalsregulering, hvad vi ikke kender for andre fradrag i lovgivningen. Dertil kommer så, at hvis man fastsatte i lovgivningen eller på mere officiel måde en takst for sådanne fradrag, som vi her taler om, så kunne det meget vel tænkes, at andre grupper med den ene eller den anden begrundelse dukker op. Jeg synes derfor, at det rigtige stadig væk er at holde sig til den lempelsesadgang, der er, og så lade afgørelsen bero på bedømmelsen af det konkrete tilfælde.

Jeg må på den måde svare det ærede medlem afvisende, selv om jeg altså, det gentager jeg, er enig i, at man bør tage

hensyn til de syge og tage hensyn til de merudgifter, de har.

Hagen Hagensen: Jeg takker den højtærede finansminister for en del af svaret og er skuffet over en del af det. Jeg er glad for, at der er enighed om, at der bør vises hensyn over for syge medborgere; jeg er blot skuffet over, at finansministeren ikke vil medvirke til, at der skabes regler herom på mere fast basis.

Jeg har med vilje stillet mit spørgsmål på den måde, at der ikke skulle være tale om, at det var lovgivningen, der skulle ændres. Derfor har jeg bedt om den højtærede finansministers tilsagn om at ville medvirke, for hvis ministeren udtalte sig om det, ville jeg tro, at der via ligningsrådet og på anden måde kunne komme regler frem. Det er måske en fejl af mig, at jeg ikke er bekendt med, at ligningsrådet i 1963 skulle have ophævet de tidligere udtalelser vedrørende disse forhold. Min viden er senest baseret på, hvad der er sagt i 1956 om ligningsrådets indstilling i de årlige instruktionsmøder for de skattelignende myndigheder.

Jeg er enig i, at der kan gives lempelse efter de gældende regler, men jeg må føje til, at disse regler er af en sådan art, at det meget vel kan komme til at virke på ikke ens måde fra skattekreds til skattekreds. Jeg synes derfor, der er grund til at prøve på at få dette ændret. Én, der er syg i den ene skattekreds, må have den samme lempelse som én, der er syg i en anden, når der virkelig er grund dertil.

Finansministeren (Poul Hansen): Hvis jeg skulle følge det ærede medlem, skulle jeg altså, om jeg så må sige, have en stik modsat opfattelse af den, der senest har gjort sig gældende i ligningsrådet, der netop efter en undersøgelse har fundet, at det var vanskeligt og ikke tilrådeligt at have sådanne takster at gå efter i denne sag. Jeg må tilstå, at når ligningsrådet, som må være sagkyndigt på dette område, har den stilling, føler jeg mig ikke foranlediget til at sige, at ligningsrådet tager fejl, og at det bør gøre noget andet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.